

έγινε άφαντη.

Πέρασαν όντω, δεκαπέντε μέρες, πέρασε ένας μήνας όλόκληρος και ό Τζερόνιμο δέν έπαυσε να μιλάει ειδήση Ειχε άορίσει ν' άπελτίζεται και να πιστεύη ότι όλα όσα του είχε πει ή λατρευτή του άγνωστη ήταν μια άισχρή προσποίηση. Άλλ' όσο περνούσε ό καιρός τόσο έθέρνεσε και ή άγάπη του, και ήταν έτοιμος ν' άψηφήγη χίλιους θανάτους αν μπορούσε και μια φορά άκόμη να την δη, να της μιλήση, να της σφίξη στην άγκυλιά του. Καί έξαφνα να ! μια μέρα έφτασαν οι ειδήσεις πού τόσο περιμένε 'ελαβε ένα γραμμα χωρίς ήμερομηνία και τόπο προελεύσεως πού περιεχε τ' άκόλουθα :

'Αγα μόνον λόγια, θά σου πώ, Τζερόνιμο, λίγα μόνον λόγια και αυτά λυπητερά, έπίσημα σαν εκείνα πού λέμε στους πεθαμένους. Δεν θά ξαναϊδωθούμε ποτέ πιά. 'Αν ο' έκαγα δυνατομένο μη με καταραστείς. Το λάθος μου θά τό πληρώσω με όλόκληρη ζωή άγωνίας και άπελπίστας. Έσπεξε να προβλένω ότι ή άδυσώπητη Μοίρα πού με καταδιώκει και πού μες χορεύει τώρα θά σκεπάσε και σένα μες στο μαυρο της δέγνη Έσπεξε να τό προβλένω και τό προσέτα 'άλλ' ή άγάπη μου ήτανε δυνατώτερη άπ' τή λογική, ως τόσο πιστερέ με Τζερόνιμο, ότι ο' άγαπό, όπως ποτέ δεν άγαπήθηκε άνθρωπος, ότι θά σε άγαπό πάντοτε με όλο τον τρομερό φραγμό πού όρθώνεται σήμερα μεταξύ μας. Σ' άγαπό, Τζερόνιμο, και γ' αυτό δεν μπορώ να ο' αιδώτομαι να κινδυνέψω εξ αίτιας μου. 'Ο θάνατος πλανάτα είναι άπ' τό κεφάλι σου όσο μένει στην Τροαίνα. Φύγε λοιπόν, φύγε μακριά και πύξε στα βάθη της ψυχής σου τον έρωτά μας. Και ένα σου κίνημα και μια σου λέξη θά είνε ή άμείλιτη καταδίχη σου' κανένα καταφύγιο, καμμιά έρημιά, και ή πιο μακρονή και ή πιο άγνωστη δεν θά μπορούη να σε γλιτώση από τό τρομερό χέρι πού μες χορεύη...'

'Ο λαός της Φλωρεντίας στριμώχνονταν στην μεγάλη πλατεία της πόλεως έμπρός στο παλάτι του δούκα. 'Ηταν γιορτή' ή καμπάνες έσημιαναν, κανονικές πέφταν σε κανονικά διαστήματα και ή στρατιωτική μουσική άποκρινόνταν στους θορυβούς των σαλιγγιών, και στους τυμπανισμούς του προελαύνοντος στρατού.

'Ο Φραγκίσκος ό Β' των Μεδίκων, δούκας της Φλωρεντίας, παντρευότανε την ήμέρα εκείνη, την Μπιάνκα Στερέλλα, μια ώραίατάτη κοπέλλα άπ' την Βενετία. 'Ο κόσμος όλος έφοκίαζε την όμορφιά της αλλά και σ' όλους έξαμε έντύπωση ή χλομάδα και ή μελαγχολία της ώραίας δούκισσας. 'Ός τόσο ή συνοδία είχε φτάσει στην θύρα της εκκλησίας, όπου θά γινότανε ή τελετή του γάμου. 'Η Μπιάνκα άκολουθούμενη ά τό λαμπρή συνοδία νεοιών και αυλικών κατέβηκε από τό άμάξι. 'Ο θαυμασμός και ή έπισημότης της στιγμής έκαμαν όλους ν' ασιωπήσουν. Καί έξαφνα μες στην μεγάλη εκείνη σιατή μια ζραυγή άκούστη του πόνου άντήχησε :

'Εινε αυτή ! είνε αυτή ! Έκρασε ή φωνή άπελπισμένη. Καί έσφαιρόντας άπ' τή άουτή των στρατιωτών πού μάταια προσπαθούσαν να τον κρατήσουν, ένας νέος άνας τρελλός ενύλισε λιπόθυμος στα πόδια της δούκισσας. 'Όταν άνοιξε την φωνή εκείνη ή ώραία Βενετσιάννα έστάθηκε' σαν άστραπή στα όχρά της μάγουλα χόθηκε μια κοκκινάδα. 'Υστερα έροξε ένα βλέμμα ψυχρό στον νέο και έμληξε ήρεμα στην εκκλησία.

Την άλλη μέρα ένας όμιλος από περιόργους στεκότανε στις όχθες του Άρνου ποταμού. Τά κίματα είχαν βγάψει προ όλίγου έξει τό πτώμα ενός νέου πού τό στηθός του είχε τρέξει πληγές από στυλέτο. 'Όδυ τευχιμένους δεν είχε τίποτε άπάντο του πού να μπορούσε να δείξη ποιος ήταν. 'Ός τόσο μια γριά πού φαινότανε άπ' τή φτωχιά της ρούχα ότι ήταν ύπνορτη, άφού κούταζε άδιάφορη πολλές ώρα τό πένθιμο εκείνο θέαμα, άπομικρύνθηκε ψιθυρίζοντας τό όνομα του Τζερόνιμο. Κανείς όμως δεν έμαθε ποιά ήταν ή αιτία του προύου έκεινου θανάτου' και άν ό νέος είχε μόνος του σκοτώθει ή αν έχρι έθνομικό τον είχε σκοτώσει.

'Ανάελο Γάρμπι

*

ΤΑ ΡΕΚΟΡ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

Οι άμερικανοί πεθαίνουν για τή ρεζορ και για τή κολοσσιαία πράγματα. 'Εννούν παντού και πάντοτε να έχουν τό ρεζορ. Τά έργοστάσια τους είνε τή «μεγαλή είτερα του κόσμου», αϊ άπομικραγής τους είνε αϊ «σχυρότερα του κόσμου», τή σπία τους είνε τή «ψηλή ότερα του κόσμου» κ.π.

'Εν τούτοις κάποια άμερικανική έφημερίς παρατηρεί με πικριάν ότι οι άμερικανοί δεν έχουν όλα τή ρεζορ και αναφέρει εκείνα πού κατέχουν ξένοι.

'Η ύψηλότερη κελνοδόχος του κόσμου π. χ. βρίσκεται στη Γλασκώβη της Σκωτίας, τό μεγαλύτερο Πανεπιστήμιο του κόσμου, τό Ελ' Άχζο, βρίσκεται στο Κάιρο, τό αρχαιότερο Λύκειο του κόσμου είνε τής 'Οξφόρδης, ό ύψηλότερος όβελίσκος βρίσκεται στην Αίγυπτο, ή πιο άκαμία οικονομικώς τράπεζα είνε ή τράπεζα τής Άγγλιας, τό βαθύτερο άνθρακωρυχείο του κόσμου είνε τό τής Λαμπέρ (στο Βέλγιον) τό όποτον έχει βάθος 1.000 και πλέον μέτρα.

Τέλος, βεβαιού ή ίδια έφημερίς, τό πιο γενναίωδο κράτος του κόσμου είνε ή Άμερική.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΦΥΤΩΝ

Η ΜΕΓΑΛΩΦΥΤΑ ΚΙ' Η ΤΡΕΛΛΑ

'Αν και θά φανή παραδοξολογία στους άναγνώστας μας, εν τούτοις είνε άποδεικμένο γεγονός ότι ή μεγαλωφυτα κι' ή τρέλλα συγγενεύουν. Προς άπόδειξη τής γνώμης ταύτης την όποιαν διετύπωσε κι' ό Λομπρόζο αναφέρουμε μερικά παραδείγματα παριένα από τή ζωή διασημων συγγραφέων.

'Ο μεγάλος άγγλος μυθιστοριογράφος Δίκινς υπέφερε από ρευματισμούς, παραλυσία, άπνία κι' άλλες νευρικές ασθένειες. 'Ο μέγας Άμερικανός ποιητής Έντγκαρ Πόε, ό συγγραφέας των παραδοξοτόμων φανταστικών διηγημάτων, πολλές φορές άπεπειράθη να αυτοκτονή.

Τό ίδιο όμολόγησε ότι σκεφτόταν κάποτε να κινή και ή Γεωργία Σάνδη.

'Ο Κόλλινς, μέγας και αυτός μυθιστοριογράφος, τόσο πολύ υπέφερε από τή νευρική του έπισημότητα κατήχησε στα οίοναυματώδη ποτά.

'Η δοξασμένη συγγραφέας Γεωργία Έλλιοτ υπέφερε φοβερά από άνονια των νεύρων και αυτός ό Βάλτερ Σκότ όμολογούσε πως έβλεπε όπτασιες.

'Ο Κούπερ άπεπειράθη να αυτοκτονή, έκλεισθηκε σ' ένα φρενοκομείο κι' ύστερα από κάμποσο καιρό πέθανε τρελλός. Την αυτή τύχη είχε κι' ό μεγάλος διηγηματογράφος Γ'κν ντέ Μπιασάν.

'Ο Σουίφτ, ό συγγραφέας των «Ταξειδιών του Γκούλβερ», φοβόταν σ' όλη τή ζωή του μήπως τρελλαθή και μόνο ό θάνατος τον άπάλλαξε άπ' αυτή την τρομερή άμφιβολία.

'Ο Μπαλζαν έξουσε πάντα σε μια χαλίβα, σιγήθηκε να κοιμάται από τις έξη τό βράδι ως τή μεσάνυχτα και να εργάζεται διάκοπα δώδεκα και είκοσι ώρες, ντυνόταν με την δόξλευνη στολή των Δομινικανών μοναχών, είχε γήσο του δώδεκα κεριά άνεμερα και μόνος του εργαζόταν μεσ' από τή νεκρική σιγή της χαλίβας του...

'Άλλα μήπως κι' από τους δίκους μας ό Γεώργιος Βιζυηνός και ό Μιχαήλ Μητσάκης δυό δόξες του Έλληνικού Παρνεομοίου, δεν απέθαναν έρημοι και δυστυχημένοι μες στο φρενοκομείο ;

'Επίσης λίγο ή πολύ τρελλοί είνε κι' οι μεγάλοι μουσουργοί, πού με τ' άεπιστοργήματά τους καταθέλνουν όλο τον κόσμο. Οι βιογραφίες του Βάγκεν, του Μόσαρτ, του Μπετόβεν, του Μπάχ, του Χαίντελ, έχουν περιγραφεί από τις όποις άφηνεται φανερά να υπονοηθή ότι οι δαμόνιοι αυτοί άνδρες δεν ήταν τόσο καλά στα μάλα τους. Από τους ήθσοποιούς τέλος ό μεγάλος Κήν τρελλάθηκε σ' ήλιζία σαρανταπέντε χρονών κι' ό πολυς Κοζλέν κλείστηκε στο φρενοκομείο.

Γι' αυτό λοιπόν άς μη παρ ξενευόμαστε όταν βλέπουμε μερικάς άλλόκοτες πράξεις των μεγάλων συγχορών μας γιατί είνε σημεία... μεγαλωφυτας !...

*

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

'Ορθάς λύσεις του διαγωνισμού των «Διχτών τής άράχνης» απέστειλαν μέχρι τής 15ης 'Ιανουαρίου οί γ. κ. Αθανάσιος Κοντάνης Καρμιά, Εύάγγελος Κόκκαλης Μυτιλήνη, Πηνελόπη Άναστασιάδου Α. Π. 20 Θεσσαλονίκη, Γεώργιος Χατζηδημητρίου Σιδηρόκαστρον, Κλέαχος Μυΐκος Άγιον, Ιωάννης Κέσης Άνδρος, Δημ. Ραφαήλ Μυτιλήη, Βεκα Calligero Alexandrie, Δημ. Άνουσης Ένταυθα, Γεώργιος Καταρός Τρεβέλλα 23 Θεσσαλονίκη, Άφει Άλεξιάδου Βενιζέλου 36 Καβάλλα, Μιχαήλ Χανδάνος 'Ηράκλειον, Σπύρος Χριστοφίδης Σταμπούλ, Άναστ. Άρμανδριίτης Λάρισσα, Άγγελος Περασιώ 1 Ένταυθα, Ιωάννης Ρίγος, Κ. Ι. Βαρθολομαίους Λάρισσα, Ιω. Μαλικουτής Μουτσουπούλου 113 Περασιεύς, Μιχ. Περατής Έλεξάνδρεια, Στέφ. Άνθόπουλος Ταμσιχί 78 Θεσσαλονίκη, Δημ. Κορυπέτης άπόσπασμα Λαρίσης Ένταυθα, Μιχ. Ράπτης Μαροθώνος 71 Ένταυθα, Μαγδαληνή Νικολαζάκη Άγ. Έλευθέριος Πατήσια, Μαρίνα Τζανή Ένταυθα, Θάνος Μουράτης Ένταυθα, Γ. Φωτεινός Άγ. Δούλο Κερκυράς, Δ. Γουλιανής Περασιώ 1 Ένταυθ ι, Σ. Κωνσταντινίδης Φαριέρου 60 Ένταυθα, Ε. Παναγιώτης (άνευ διευθύνσεως). Είς άπαντας τους άνωτέρω άπεστάλη ός δώρον εν άντίτυπον του «'Ημερολογίου του Μπουκέτου 1926». Οι έξ' Άθηνών και Περασιώ παρακαλούνται όπως διέλθουν και τό παραλάβουν εκ των γραφείων μας.

**ΚΑΙ ΤΟ
ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ
„ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“**
== ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ==
ΜΕ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΣΕΛΙΔΑΣ ΕΠΙΠΛΕΟΝ
Με θαυμασίαν ύλην και έκλεκτάς
εικόνας